

Κατεδαφίζουν κάθε προσπάθεια συγκρότησης των πανεπιστημίων μεταπολιτευτικά

Κυριακή, 03 Ιούλιος 2011 18:14

[0 Σχόλια](#)

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΨΗΦΙΣΗ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ 2, Ο ΝΟΜΟΣ ΠΛΑΙΣΙΟ ΓΙΑ ΤΑ ΑΕΙ

**Της
Θεανώς Φωτίου**

Κανείς αξιοπρεπής και πολιτικά έντιμος υπουργός Παιδείας δεν θα μπορούσε να διανοηθεί ποτέ την ψήφιση τον Ιούλιο ή τον Αύγουστο του Νόμου-Πλαισίου για τα πανεπιστήμια με τις Σχολές κλειστές. Εκτός, βεβαίως, από την κ. Διαμαντοπούλου, η οποία επί ένα χρόνο διαβεβαίωνε για το αντίθετο, καλούσε υποκριτικά για διάλογο, στον οποίο η ίδια δεν προσήρχετο, όταν όλα τα πανεπιστήμια απέρριπταν το «κείμενο διαβούλευσης» για την Ανωτάτη Εκπαίδευση, συκοφαντούσε και υποβάθμιζε πανεπιστήμια και πανεπιστημιακούς και κατεδάφιζε επί ένα χρόνο συστηματικά, αθόρυβα και καθημερινά όλα τα ΑΕΙ και ΤΕΙ της χώρας. Την τελευταία βδομάδα η κατάθεση ή όχι του Νόμου-Πλαισίου ακροβατεί. Τα κείμενα που έχουν δοθεί στη δημοσιότητα δεν αναιρούν τη λογική και τους στόχους του κειμένου διαβούλευσης. Αντίθετα, κατά την προσφιλή τακτική της κυβέρνησης τα χειροτερεύουν.

Το «κείμενο διαβούλευσης» ή αρχές Νόμου-Πλαισίου για την Ανωτάτη Εκπαίδευση παρουσιάστηκε στο Ρέθυμνο στις 23.10.2010. Πρόκειται για ένα κείμενο εξαιρετικά υποκριτικό, με έννοιες που αναποδογυρίζουν τη σημασιολογική χρήση των λέξεων, επιτομή της τακτικής που ακολούθησε η κυβέρνηση σε όλες τις θεσμικές αλλαγές που προώθησε (ασφαλιστικό, υγεία, παιδεία).

Μεθοδολογικά η συνταγή αυτή συνίσταται στο δίπολο: επίκληση υπαρκτών προβλημάτων και δυσλειτουργιών, και συκοφάντηση και απαξίωση των οργανισμών και των εργαζομένων με στόχο την εκχώρηση στο ιδιωτικό κεφάλαιο δημόσιων αγαθών και την ανατροπή και διάλυση εργασιακών σχέσεων. Στην περίπτωση μας βέβαια, αποσιωπήθηκε ότι τα υπαρκτά προβλήματα και οι δυσλειτουργίες των ΑΕΙ οφείλονται κυρίως στις επιλογές επί μία 20ετία των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και δευτερευόντως της Ν. Δημοκρατίας.

Η λογική του Νόμου-Πλαισίου

Έχουμε γράψει επανειλημμένα τι επιχειρεί ο νέος Νόμος-Πλαίσιο: Πώς δηλαδή διαλύεται το Δημόσιο Δωρεάν Πανεπιστήμιο για να ανασυνταχθεί με βάση τις επιταγές του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και του Ενιαίου Ευρωπαϊκού Χώρου εκπαίδευσης (Συνθήκη της Μπολόνια).

Οι επιταγές του Δ.Ν.Τ. βιώνονται με τον πιο οδυνηρό τρόπο εδώ και ένα χρόνο, από όλους μας. Για τα πανεπιστήμια είναι καταλυτικές, όπως θα δούμε παρακάτω.

Οι μείζονες επιταγές του ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου, αφορούν κυρίως την επιβολή δύο κύκλων σπουδών με πτυχία που απορρέουν από άθροισμα πιστωτικών μονάδων (ECTS), οι οποίες συλλέγονται από πανεπιστημιακά και μη πανεπιστημιακά ιδρύματα (και όχι από μια ενότητα σπουδής που αντιστοιχεί σε μια επιστήμη). Έχουμε επανειλημμένα αντισταθεί σε αυτό το μοντέλο με επιχειρήματα που απορρέουν από τις ανάγκες της επιστημονικής συγκρότησης των σπουδαστών μας, του μεγέθους της χώρας μας και της αρνητικής εμπειρίας που έχει καταγραφεί στα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια μετά από δεκαετή εφαρμογή. Έχουμε καταγγείλει ότι αυτές οι αλλαγές δεν αφορούν την εκπαίδευση, αλλά τα οικονομικά των κρατών-μελών που αποφάσισαν να αποσυρθούν από τη χρηματοδότηση της Δημόσιας Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, να την μετακυλήσουν στους πολίτες τους, καθώς και να παρέχουν δύο κατηγορίες πτυχιούχων στην αγορά εργασίας, τους φτηνούς και τους φτηνότερους, όλους αναλώσιμους και επισφαλείς, που συνεχώς πρέπει να «εξειδικεύονται» και να «καταρτίζονται» πληρώνοντας. Ο Νόμος-Πλαίσιο αρθρώνεται κυρίως σε τρεις ενότητες:

A. Αυτοδιοίκηση - Χρηματοδότηση

Η συνταγματική εκτροπή

Τα πανεπιστήμια χάνουν τη δυνατότητα να αυτοδιοικούνται με εκπροσώπους που τα ίδια επιλέγουν δημοκρατικά. Ανώτατο όργανο διοίκησης θα είναι το Συμβούλιο και όχι η Σύγκλητος, η οποία περιορίζεται μαζί με τον Πρύτανη αποκλειστικά στην ακαδημαϊκή διοίκηση του Ιδρύματος. Τα Συμβούλια Διοίκησης θα αποτελούνται από 15 μέλη. Οκτώ εκλεγμένα από τα μέλη ΔΕΠ πανεπιστημίου. Επτά επιλεγμένα από τους οκτώ πρώτους εκλεγμένους (πανεπιστημιακοί, προσωπικότητες ή τεχνοκράτες μη πανεπιστημιακοί).

- Ο πρύτανης δεν θα εκλέγεται, αλλά θα διορίζεται από το Δ.Σ. μετά από διεθνή διαγωνισμό. Όλοι οι νυν πρυτάνεις των ΑΕΙ θα πάνε σύντομα να είναι πρυτάνεις, αλλά θα μπορούν να κριθούν εκ νέου με διεθνή διαγωνισμό!

- Η Σύγκλητος των πανεπιστημίων «μικραίνει» με 15 έως 30 μέλη.

Για τη συγχώνευση, κατάργηση και ίδρυση νέων Σχολών – Τμημάτων ιδρύονται τα Περιφερειακά Συμβούλια, τα οποία στελεχώνονται και διορίζονται από την κυβέρνηση. Εδώ έχουμε την επέκταση του Καλλικράτη στα Πανεπιστήμια.

Τα χρήματα του κράτους θα τα «μοιράζει» στα ΑΕΙ ανεξάρτητη Αρχή (ΑΔΠ), ενώ οι «πρώτοι» της αξιολόγησης θα παίρνουν ειδικό «μπόνους» 15-20% επιπλέον στην ετήσια χρηματοδότησή τους.

- Χορηγίες και Έδρες ιδιωτών θεσπίζονται στα πανεπιστήμια, ώστε να μπορούν να προσελκύουν χρήματα εκτός κρατικής χρηματοδότησης.

- «Συμβόλαια» θα μπορούν να κάνουν τα πανεπιστήμια με καθηγητές-σταρ από το εξωτερικό για να διδάξουν στα προγράμματά τους.

Καταργούνται οι λογαριασμοί για έρευνα στα πανεπιστήμια (ΕΛΕ). Δημιουργείται νέος κοινός υπερλογαριασμός, νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου. Τα οικονομικά των πανεπιστημίων θα διαχειρίζεται αυτόνομα η διοίκησή του.

Τα Συμβούλια των Ιδρυμάτων διαπραγματεύονται αυτή τη χρηματοδότηση, η οποία προέρχεται από ιδιωτικά και δημόσια κονδύλια με βάση τετραετείς συμβάσεις, που καταρτίζονται με δείκτες «ποιότητας και επιτευγμάτων» (προτείνονται 20 δείκτες).

Καταργούνται έτσι με τον πιο εμφαντικό τρόπο όλες οι ρήτρες του άρθρου 16 του Συντάγματος, που προβλέπουν το αυτοδιοίκητο των Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων και την υποχρέωση του κράτους να παρέχει δωρεάν ανωτάτη εκπαίδευση.

B. Ακαδημαϊκή Δομή - Πτυχία

Η διάλυση των Πανεπιστημιακών Σπουδών και των Πτυχίων.

1. Καταργείται η υφιστάμενη Ακαδημαϊκή δομή. Τα πτυχία απονέμονται από τη Σχολή. Από τα Τμήματα αφαιρείται η ευθύνη κατάρτισης των Προγραμμάτων Σπουδών και τους ανατίθεται «...η ευθύνη για την οργάνωση της διδασκαλίας και τη συνεχή βελτίωση της μάθησης σε αυτή...». Επί της ουσίας τα υφιστάμενα Τμήματα μετατρέπονται σε Τομείς (οι πρόεδροι μετονομάζονται διευθυντές και οι Τομείς δεν αναφέρονται πουθενά).

2. Κατακερματίζεται η ενότητα σπουδής που παρέχεται από το Τμήμα και η οποία με βάση τον 1268/82 αντιστοιχεί σε μια Επιστήμη και τα πτυχία που παρέχονται από τη Σχολή δεν κατοχυρώνονται με Φ.Ε.Κ. ως προς τα επαγγελματικά δικαιώματα των πτυχιούχων, αλλά από Αρχή Πιστοποίησης.

Τα πτυχία μπορούν να είναι και τριετή, πράγμα που σημαίνει ότι μετατρέπονται οι πανεπιστημιακές σπουδές, σε επαγγελματική μεταλυκειακή κατάρτιση. Τέλος, με την «...πλήρη εφαρμογή των πιστωτικών μονάδων...» για την απόκτηση πτυχίου αθροίζονται οι μονάδες που παίρνει ο σπουδαστής από μαθήματα πανεπιστημίων, αλλά και ιδρυμάτων δια βίου εκπαίδευσης, δηλαδή ιδιωτικά κολέγια, ιδιωτικά και δημόσια ΚΕΚ και ΙΕΚ.

Διαλύονται έτσι τα πτυχία των ΑΕΙ της χώρας και ανατίθεται στα Κέντρα Αριστείας να βγάλουν τους αξιόπιστους πτυχιούχους.

Ο σπουδαστής αποφασίζει το εξατομικευμένο πρόγραμμά του και στην πραγματικότητα το χρηματοδοτεί με «νέο σύστημα δανείων σε συνεννόηση με τον τραπεζικό τομέα...». Είναι η νέα πολλαπλά χρεωμένη γενιά πτυχιούχων του μέλλοντός μας.

Γ. Διδακτικό Προσωπικό

Η εξόντωση του ΔΕΠ

Εδώ η κυβέρνηση ξεπέρασε και τις πιο δυσοίωνες προβλέψεις.

Καταργείται η βαθμίδα του Λέκτορα και αντικαθίσταται με συμβασιούχους άδηλου εργασιακού καθεστώτος, οι οποίοι θα απαρτίσουν τη νέα πολυπληθή, φτηνή, άτυπη και αναλώσιμη διδακτική βαθμίδα.

Οι διδάσκοντες θα προσλαμβάνονται στη βαθμίδα του Επίκουρου Καθηγητή, ενώ θα μονιμοποιούνται στη βαθμίδα του Αναπληρωτή Καθηγητή.

Συρρικνώνεται έτσι ο διδακτικός φορέας που γίνεται με αυτόν τον τρόπο ελέγξιμος και χειραγώγιμος. Συρρικνώνονται και τα εκλεκτορικά σώματα για τον ίδιο λόγο. Θα έχουν 5-7 μέλη στο ίδιο επιστημονικό αντικείμενο με τον κρινόμενο. Οι 4 θα είναι έλληνες πανεπιστημιακοί από την Ελλάδα, αλλά από άλλο πανεπιστήμιο από το κρινόμενο και οι 3 ξένοι πανεπιστημιακοί θα συμμετέχουν με «τηλεδιάσκεψη»!

Οι πρωτοβάθμιοι καθηγητές θα κρίνονται ανά 5 χρόνια. Εάν ένας καθηγητής αποτύχει στην κρίση του, θα μειώνεται στο 65% ο μισθός του, ενώ θα έχει το δικαίωμα να κριθεί ξανά μετά από 3 χρόνια. Εάν αποτύχει ξανά, θα χάνει την καθηγητική του θέση και θα μετατάσσεται σε άλλη θέση στον δημόσιο τομέα.

Καταργείται το ενιαίο μισθολόγιο των πανεπιστημιακών. Ο μισθός εξαρτάται από τη συνεχή διαβούλευση με το Συμβούλιο, θα είναι εξατομικευμένος ανάλογα με τις επιδόσεις κάθε διδάσκοντα. Το κράτος ορίζει το ελάχιστο όριο των μισθών και μεταφέρει τη μισθοδοσία του ΔΕΠ από το Υπουργείο στον προϋπολογισμό των ΑΕΙ.

Θεωρώ ότι τα σχόλια είναι περιττά. Καταργείται η συνταγματική επιταγή ότι οι Πανεπιστημιακοί είναι δημόσιοι λειτουργοί, αφού το κράτος παύει να έχει αποκλειστικά αυτό την ευθύνη του κόστους της μισθοδοσίας τους.

Το κείμενο διακατέχεται από ένα εξευτελιστικό πνεύμα ραγιαδισμού, αναθέτοντας σε διεθνή σώματα την κρίση του ΔΕΠ, επιτρέποντας τη διπλοθεσία σε καθηγητές του εξωτερικού και την εκλογή τους σε θέση Πρύτανη. Τριάντα χρόνια μετά τον Νόμο 1268/82, η καθηγητική έδρα είναι πάλι εδώ.

Δ. Το Πανεπιστημιακό Άσυλο

Η κ. Διαμαντοπούλου αναφέρθηκε στην πρόσφατη συνεδρίαση του Υπουργικού Συμβουλίου και στις νέες διατάξεις για το πανεπιστημιακό άσυλο, λέγοντας ότι με τον νέο Νόμο «θα είναι πιο προσγειωμένες στις ακαδημαϊκές ελευθερίες». Είπε ότι θα δίνει δυνατότητα στις διοικήσεις των ΑΕΙ να διαφυλάξουν τη διακίνηση των ιδεών, όπως κρίνουν καλύτερα.

Στον νέο Νόμο απλά δεν θα υπάρχει καμία διάταξη σχετική με το άσυλο, έτσι ώστε η νομική του

υπόσταση να απαλειφθεί.

Πρόκειται για την αποθέωση του πολιτικού αμοραλισμού. Το πανεπιστημιακό άσυλο είναι θεσμός σύμφυτος με την έννοια του πανεπιστημίου. Έχει κατακτηθεί με αγώνες και έχει μεγάλη συμβολική σημασία και βάρος.

Το άσυλο είναι η ουσία του Δημόσιου Πανεπιστημίου, αξιοποιείται από την πανεπιστημιακή κοινότητα και από κάθε συλλογικότητα που επιθυμεί να εκφράζεται ελεύθερα και να διεκδικεί. Είναι κοινωνική κατάκτηση που σήμερα την έχουμε ανάγκη περισσότερο παρά ποτέ. Βρίσκεται στο σημείο σύγκρουσης ανάμεσα σε όσους θέλουν τη συρρίκνωση των συλλογικών δικαιωμάτων και εκείνων που διεκδικούν τη διεύρυνση της δημοκρατίας και την υπεράσπιση της κοινωνικής αλληλεγγύης.

«Περνάει το νερό κάτω απ' το άχυρο»

Τα ελληνικά δημόσια πανεπιστήμια τον τελευταίο χρόνο αντιμετωπίζουν μία οξεία επίθεση που έχει εξαπολύσει το κράτος εναντίον τους, εφαρμόζοντας το Μνημόνιο, σε έξι μέτωπα:

1. Ακραία μείωση της χρηματοδότησης των ΑΕΙ από 50% αρχικά έως 75%.
2. Ακραία μείωση του διδακτικού προσωπικού και των αποδοχών του κατά 25%. Άρνηση διορισμού εκλεγμένων. Απόλυση απαραίτητων συμβασιούχων διδασκόντων (Π.Δ.407) και ΕΕΠ/ΤΕΙ. Πάγωμα εξέλιξης μελών ΔΕΠ και ΕΠ/ΤΕΙ.
3. Καταιγισμός παράνομων αντι-θεσμικών και αντι-επιστημονικών εγκυκλίων του υπουργείου Παιδείας, προς τα Ιδρύματα. – Διαρροές καταργήσεων και συγχωνεύσεων Σχολών, παράλληλα με την αυθαίρετη ίδρυση νέων.
4. Συντήρηση κλίματος συκοφαντίας και απαξίωσης των Πανεπιστημιακών μετά από «έρευνες» δήθεν «κοινής γνώμης» που δεν τηρούν ούτε τους στοιχειώδεις μεθοδολογικούς κανόνες έρευνας και σπαταλούν τα ευρωπαϊκά κονδύλια.
5. Συνεχής απειλή ψήφισης του Νόμου-Πλαίσιο φάντασμα που κανείς δεν γνωρίζει την ακριβή του μορφή και που έχει απορριφθεί στο σύνολό τους από όλα τα Πανεπιστήμια της χώρας.
6. Συνεχείς παραβιάσεις του Πανεπιστημιακού Ασύλου.

Είναι η μεγαλύτερη και πιο σοβαρή επίθεση που έχουν δεχθεί τα Ελληνικά Πανεπιστήμια από την μεταπολίτευση. Πλήττονται σε όλα τα μέτωπα. Κυρίως, όμως, αποδεκατίζεται και αφανίζεται το προσωπικό τους. Ένα μεγάλο ελπιδοφόρο δυναμικό νέων επιστημόνων, απολύεται, δεν διορίζεται, δεν εκλέγεται, δεν εξελίσσεται, οδηγείται στο εξωτερικό ή στην ανεργία στα πλαίσια μιας πρωτοφανούς επιστημονικής γενοκτονίας.

Τα προγράμματα σπουδών δεν είναι πια δυνατόν να υλοποιηθούν και τα πτυχία απαξιώνονται.

Ολόκληρα επιστημονικά πεδία καταργούνται και καθημερινά πολλές Σχολές δηλώνουν την αδυναμία λειτουργίας τους το επόμενο ακαδημαϊκό έτος. Το κράτος υποβαθμίζει τα ΑΕΙ με ταχύτατους ρυθμούς ύπουλα και καθημερινά. «Περνάει το νερό κάτω απ' το άχυρο»... Μέσα σε ένα χρόνο κατεδαφίζουν όλα τα θετικά στοιχεία της μεταπολιτευτικής προσπάθειας συγκρότησης των Ελληνικών Πανεπιστημίων.

Σε αυτό το ζοφερό τοπίο οι μόνοι που μπορούν αντισταθούν, και να υπερασπιστούν το Ελληνικό Πανεπιστήμιο είναι οι πανεπιστημιακοί, οι φοιτητές και οι εργαζόμενοι.

Σε αυτούς απευθυνόμαστε για συστράτευση. Για οργάνωση νέων συλλογικοτήτων ανά Σχολή και Πανεπιστήμιο. Τα Πανεπιστήμια είναι οι σημαντικοί Δημόσιοι Χώροι που σήμερα πλήττονται. Πρέπει να συνδεθούν με τα Σχολεία, τους γονείς και τους μαθητές. Να συνδεθούν με το κίνημα των πλατειών. Να αντισταθούμε. Για όσα οραματιστήκαμε και επιθυμούμε για τους σπουδαστές μας και για τη νέα γενιά αυτού του τόπου.

***Η Θεανώ Φωτίου είναι πανεπιστημιακός στο ΕΜΠ**

Μοιράσου το:

[< Προηγούμενο](#)

[Επόμενο >](#)